

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 30021-02-12

ניתן ביום 08 דצמבר 2014

המעעררת והמשיבה שכנד

יצחק אטיאס - חברת עבודות בנין בע"מ

המשיבים והמעעררים שכנד

1. קירבייק קודיס
2. עומר בילגילי
3. ראמזן בילגילי
4. צ'אקל בירול
5. שריף ייביך
6. קירבייק אוסמן

בפני: השופט לאה גליקסמן, השופט אילן איתח, השופט סיגל זיידוב-מוטולה
נציג ציבור (עובדים) מר שלום חבוש, נציג ציבור (עסקים) מר שלמה נוימן

בשם יצחק אטיאס - חברת עבודות בנין בע"מ – עו"ד עידית מילט-בר עוז, עו"ד מור נוי
בשם קירבייק קודיס ואח' – עו"ד גregoriy Fosat Korutz'mani

פסק דין

השופט אילן איתח

1. המשיבים, אזרחי תורכיה, הועסקו באתר בנייה של המעררת, באמצעות חברת
קבילנית תורכית (להלן – **הקבלן**), וזאת בשנים 2001 – 2004. כל משיב הועסק
בתקופה שונה.¹ בשנת 2008 הגיעו המשיבים² לבית הדין האזרחי תביעה לשלום
זכויות שונות בגין תקופת העבודה וסיומה. בית הדין האזרחי לעובדה בbaar שבע

¹ להלן תקופות העבודה שנקבעו על ידי בית הדין האזרחי: המשיב 1 : 27.7.2003 – 29.7.2001 ; המשיב 2 : 29.9.2002 – 22.1.2004 ; המשיב 3 : 8.2.2003 – 11.10.2001 ; המשיב 4 : 29.9.2002 – 13.10.2002 – 13.11.2003 ; המשיב 5 : 25.9.2003 – 29.7.2001 ; המשיב 6 : 25.9.2003 – 25.9.2003. לגבי המשיב 6 הסכימו הצדדים כי נפלת שגגה בפסק הדין וכי תקופת עבודה זו היא 22.1.2004 – 13.10.2002.

² כתוב התביעה התייחס לשני טובעים נספחים, אך במהלך ההליך נמחקה תובענתם (החלטה מיום 10.8.2010).

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 30021-02-12

(השופט משה טוינה; תע"א 3371/08 וآخر) קבע כי התקיימו יחסיו עובד ועובד בין המערעת לבעלי המשיבים וחייב אותה לשלם למשיבים תשלוםם השונים.

פסק הדין של בית הדין האזרחי והטענות בערעור

2. בנסיבות אגוז נציין כי בית הדין האזרחי חייב את המערעת לשלם למשיבים הפרשי שכר מינימום, שכר עבור שעותת קיז, פיצוי בגין אי ביצוע הפרשות לקרון חיסכון, דמי הבריאות ופיצויי פיטוריים והכל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממוקע סיום העבודה ועד לתשלום בפועל (סעיף 76 לפסק הדין). בית הדין האזרחי

דחה את תביעת המשיבים לגמול עבור עבודה בשעות נוספות, חופשה שנתית, יתרת דמי כלכלה ותמרץ אי העדרות. כן נדחו טענות קיווץ שהעלתה המערעת ובכלל זה קיווץ חלף הודעה מוקדמת. המערעת חוותה לשלם למשיבים בלבד הוצאות משפט בסכום של 20,000 נק.

3. המערעת ערערה על פסק הדין. ערורה מופנה נגד הקביעה כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטוריים ולהפרשי הצמדה וריבית ממוקע סיום העבודה, וכן נגד דחינת טענת הקיווץ בגין אי מתן הודעה מוקדמת.

בנוסף ערעה המערעת נגד הסכומים שנפסקו לטובת המשיבים 5 ו- 6, בטענה כי בית הדין האזרחי שגה בקביעת משך תקופת העסקתם של משיבים אלה, על אף שלא הייתה מחלוקת לגבי מועד תחילת עבודתם וסיומה.

4. המשיבים הגיעו ערעור שכנגד ובו ערערו על דחינת התביעה לגמול עבור עבודה בשעות נוספת וכן על שיעור הוצאות המשפט שנפסקו³.

הברעה

5. לאחר שסקלנו את טענות הצדדים ועיינו בכלל חומר התקיק החלתו לקבל את ערעור המערעת על חייבה לשלם פיצויי פיטוריים לכל המשיבים ועל שיעור הסכומים אותם חוותה לשלם למשיבים 5 ו- 6. יתר רכיבי ערורה נדחים. כן החלתו לדחות את הערעור שכנגד. להלן נתיאחש לסוגיות השונות המתעוררות בערעוריהם שלפנינו.

³ המערעים חזרו בהם מהערעור בנוגע ליתרת דמי כלכלה ולתמרץ אי העדרות.

בית הדין הארצי לעובדה

ע"ע 30021-02-12

גמול עבור עבודה בשעות נוספות

6. בית הדין האזרחי קבע כי אין בידו "לקבל את תצהיריו התובעים כמשכף גרסה עובדתית שבאה מפיהם; ומכאן המשקל הנמוך שיש לתת לאותם תצהירים". קביעה זו נעשתה לאחר שבית הדין סקר את נסיבות הגשת התביעה ודרך עricת התצהירים. בית הדין האזרחי קבע כי מאחרי התביעה וגרסת המשיבים עומד אדם בשם איסמעיל, אשר הוא זה שתרגם את גרסת המשיבים ומסרה לבא כוחם בישראל, באופן המותגיר ספק אם הגרסה שהוא מוסר היא אכן גרסת המשיבים. בית הדין האזרחי היה ער לכך שבძמוך לפני הדיון נפשו המשיבים עם בא כוחם והתצהירים תורגמו להם לטורכית, במהלך אותה ישיבה, והם אף אישרו את תוכן התצהירים. אף על פי כן התרשם בית הדין כי התצהירים הם "גרסה מעובדת ואחדת" שעה שעלה הליכי התביעה שלטלים אחרים שאינם התובעים.

על רקע זאת קבע בית הדין האזרחי שאין בידו לקבל את גרסת המשיבים אשר למטרונות ההעסקה לה טענו. בית הדין גם לא שוכנע לקבל את תלושי השכר שצורפו לתצהيري המשיבים ואשר לפניהו הנטען על ידם הופקו להם על ידי הקובלן (חברה הטורקית) ומהם ניתן ללמוד על מספר שעות העבודה בכל חודש. נציגי כי צורפו תלושי שכר המשקפים רק חלק מתפקידות העבודה של המשיבים.

7. בית הדין קבע כי המשיבים אכן עבדו בשעות נוספות, אך משגרסתם הייתה "גרסה מעובדת" אין בידו לקבל את תביעתם לגמול עבור עבודה בשעות נוספות.

8. המשיבים טוענים, במסגרת ערורים שכנגד, כנגד קביעות בית הדין לגבי תצהיריהם ונสภาพיהם. לטענותם לא היה מקום לדוחות את התביעה המבוססת על שעות העבודה הרשותות בתלושי השכר שהנפיק הקובלן או על מטרונות העבודה לגבי הצהירו המשיבים. לחולפני נטען יש לחשב את השעות הנוספות לפי תלושי השכר שלטענת המערערת היא הנפקה עבור המשיבים.

9. דין ערעור המשיבים בסוגיה זו להדחות. שאלת המשקל שיש ליתן לגרסתו של עד, לרבות לתצהיריו, מסורה בראש ובראונה לערכאה הדינונית. במקרה זה הגיע בית הדין למסקנה כי אין בידו לקבל את גרסת המשיבים בתצהירים בהיותה גרסה מעובדת ואחדת. אין מקום שנתעורר בקביעה זו של בית הדין האזרחי המבוססת היטב בחומר הראיות שלפניו. גם המשיבים טוענו, במסגרת סיוכמי תשובה, כי

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 30021-02-12

אין מקום שבית הדין יתעורר בנסיבות עובדיות שהתבססו על מהימנות העדויות והראיות⁴. חיזוק למסקנתו של בית הדין האזרחי ניתן למצוא בפער שבין גרסת המשיבים, כל אחד בתצהירו, אשר לניסיבות סיום עבודתו לבין האמור בחיקרתו הנגדית. בנסיבות אלה, משבית הדין לא שוכנע לקבל את גרסת המשיבים לפיה המסמכים שצורפו לתצהיריהם הם תלושי השכר מהקבלן או את גרסתם אשר לмотכנתה העובדה, בדיון נדחתה התביעה למול עBOR עובדה בשעות נוספות.

ונבהיר, בהתאם לפסיקה, הפרת מחויבות המעסיק לעורך רישום מפורט ומדויק של שעות העבודה של עובדיו, ואי הצגת פנקס שעות עבודה מסודר על ידו, מובילת להגמשת נטל הראייה המוטל על העובד בכל הנוגע להוכחת היקפן המדוייק של השעות הנוספות שביצע, ובמקרים המתאימים גם להעברת הנטל למעסיק בקשר לכך⁵. במקרה זה בית הדין האזרחי שוכנע כי גרסת המשיבים אשר להיקף שעות העבודה הנוספות הנטענות הופרכה, בהיותה "גרסה מעובדת", ומכאן שבדין דחה את התביעה ברכיב זה.

10. בנסיבות הערוור טוענים המשיבים כי לחופין יש לפ██וק להם גמול עבור עובדה בשעות נוספת על יסוד תלושי השכר שצרכה המערעתה לכתב הגנתה ואשר לפי טענה היה תלושי השכר שהנpikeה בגין העסקת המשיבים. אין לקבל טענה זו נוכח קביעת בית הדין האזרחי כי אין בידו ליתן בתlossen שכר אלה "אמון כמשמעות הממציאות להוויתה". מעבר לאמור, נציין כי המשיבים כלל לא טרחו להגיש, חרף הנטען בסעיף 53 לסיוכומיהם, תחשייב המתוייחס לחופה זו.

11. מעבר לדריש נציג כי לא עלתה לפניינו טענה הנוגעת לאפשרות להגיש ערוור שכגד בעניין זה, נוכח העובדה שאין זיקה בין הנושא שהועלה בערוור שכגד לבין הנושאים שהועלו בערוור העיקרי שהגישה המערעתה.

12. לאור האמור, **عروור המשיבים על סוגיות הגמול עבור עובדה בשעות נוספות – נדחה.**

⁴ סי' 7 לעיקריו הטענות מטעם המשיבים שכגד.

⁵ ע"ע (ארצ) 212/06 ימיות א. ביטחון (1988) בע"מ – אלי אפרים, (12.11.08); ע"ע (ארצ) 211/10 ארקי נדקי – שמירה ובטחון הצפון בע"מ, (11.5.12) והאסמכתאות שם.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

פתרונות פיטוריים

13. בית הדין הארצי קיבל את גרסת המערערת לפיה התביעה לפיצויי פיטוריים נוסחה באופן "כולני ולא מפורט". בתצהיריהם פרט כל מшиб את הגרסה אשר מקיפה לו זכאות לפיצויי פיטוריים: המשיב 1 טען כי הפסיק לעבד על רקע מצב בריאותי שהוא תוצאה של פצעה בעבודה וניתוח ש עבר מחדש לאחר מכן. המשיב 2 לטענתו המערערת והרופאים מטעמה אמרו לו שעליו לחזור לתורכיה; המשיב 2 טען כי העבודה באתר באשקלון הסתיימה ומטעם המערערת הודיעו לו שעליו לחזור לתורכיה; המשיבים 3, 5 ו- 6 טענו כי התפטרו לאחר שדרישתם לקבל לפחות שכר מינימום ומגורים סבירים נדחתה על ידי המערערת; המשיב 4 טען כי פוטר על רקע מצב בריאותו כתוצאה מגיעה בעבודה.

בית הדין לא קבע שהוא מקבל את גרסת המשיבים, מן הסתם נוכח התרשםותו מהמשקל שיש ליתן לתצהيري המשיבים. יתרה מזאת, כמפורט בסיכון המערערת בבית הדין הארצי – גרסת המשיבים בחקירותם הנגידת אל מול טענותיהם בתצהיר מעוררת קושי לקבל את האמור בתצהיריהם. בנסיבות אלה בדיין לא נקבע כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטוריים מן הטעם לו הם טענו.

14. על אף האמור מצא בית הדין הארצי לקבוע כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטוריים. בית הדין הארצי נתן לכך שני טעמים: ראשון, בית הדין קבע כי המשיבים סיממו "את עבודתכם בישראל בסמוך לפיקעת אשורת העבודה בישראל, ולהילופין חודשים מספר לאחר שפקעה אשורת העבודה והשהיה בישראל" וכי בנסיבות אלה ניתן לראות בסיום העסקתם של המשיבים "**כסיוםם של יחסיו עובד מעביד בסיסות תקופת החוזה הקצובה**".

טעם זה מעורר קשיים: המשיבים כלל לא טענו לזכאות מן הטעם האמור, וממילא שאלה זו – ובכלל זה הסיבות לאי הארכת האשורה, לא התבררה. זאת ועוד, למשל עלתה טענה שכזו מפי המשיבים ממילא לא ניתנה למערערת האפשרות להתגונן מפני הטענה. לאור האמור, לא היה מקום לקבוע למשיבים זכאות לפיצויי פיטוריים מן הטעם האמור.

15. בית הדין הארצי נתן טעם שני לזכאותם של המשיבים לפיצויי פיטוריים. נקבע כי בנסיבות בהן המשיבים הועסקו בשכר "**שהוא נמוך משכר המינימום, מבלי**

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 30021-02-12

שהוסדר המשך העסקתם בישראל באשרה כדין⁶, היו המשיבים זכאים להטפר, והתפטרותם באהה בגדון של "נסיבות אחריות" שביחסו עבודה כאמור בסעיף 11 לחוק פיצויי פיטוריים, תשכ"ג – 1963.

גם קביעה זו מעוררת קשיים: **האחד**, רק שלושה משיבים (3, 5 ו- 6) טענו כי התפטרו בשל אי תשלום שכר מינימום. שלושה משיבים (1, 2 ו- 4) כלל לא טענו טענה שכזו והצביעו על עילת התפטרות אחרת. משכך, לפחות לגבי משיבים אלה (1, 2 ו- 4) כלל לא היה מקום לקבוע כי הם זכאים לפיצויי פיטוריים מכוח עילה זו; **השני**, אשר לשלווה שטענו כי התפטרו על רקע של אי קבלת שכר מינימום (3, 5 ו- 6) – על מנת שתוכר התפטרותם בשל אי קבלת שכר המינימום (או תנאי עבודה אחר), נדרש כי יוכח קשר סיבתי בין אי קבלת שכר המינימום לבין התפטרותם. כאמור, בית הדין האזרחי לא קבע כי הוא מקבל את גרסתם העובדתית של משיבים אלה בנוגע לנסיבות סיום עבודתם. בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כי הוכח קשר סיבתי כאמור.

nocach ha-teuna be-dinon shel-pnino, yodgash ci be-unin A. Zori⁶ b'al shen-kavu hoo shben-sivutot moshiyimot behon ha-sikuyi letikoun ha-hafraha bat-tanai ha-uboda shgerma la-hat-petrot hoo mzu'ri, ala mot-tlat ul ha-ubod chobba le-hat-trotot tem pitoriy, zo'at bat-tanai le-zekotot la-pitzoyi pitoriyim le-pi seuf 11 la-hok pitzoyi pitoriyim. ain lemoud me-kh she-la nederesh kashr sibeti bin ha-hat-petrot le-bin otta "ha-hafraha".

16. למעלה מן הדרוש נציין כי מאחר ששיב 5 עבד לפי המועדים שנקבעו על ידי בית הדין כתקופת עובdotno⁷ פחות משנה והתפטר, ממילא אין הוא זכאי לפיצויי פיטוריים.

17. לאור האמור, עלעוז המערערת נגד חיובה לשלם למשיבים פיצויי פיטוריים מתקובל, כך שחייבת בפסק הדין האזרחי לעשות כן מבוטל.

⁶ ע"ע (ארצ) 1218/02 - חברת A. Zori – חברת לעובדות הנדסיים בע"מ, (22.3.2003).
⁷ 25.9.2003 – 13.10.2002

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 30021-02-12

הפרשי הצמדה וריבית

18. בית הדין האזרחי קבע כי לסכומים של המערערת לשלם לכל מшиб יוספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מהראשון לחודש שבא לאחר החודש במהלכו סיים אותו מшиб את עבודתו ועד לתשלום בפועל.
19. המערערת טוענת כי נוכח השהייה בתביעה במשך 5 שנים, תקופה במהלךה המערערת לא ידעה על הטענות נגדה, ונוכח הנזק הריאיתי שנגרם לה בשל חלוף הזמן - היה על בית הדין לפסוק הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת כתב התביעה בלבד.
20. חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א – 1961 (להלן – "החוק"), מסמיך רשות שיפוטית לפסוק הפרשי הצמדה וריבית. הפרשי הצמדה וריבית כחוק משקפים את ערך הכספי ואת ערך השימוש בו. לפיכך, הכללו בו כי פוסקים הפרשי הצמדה וריבית מיום היוצר העילה, אלא אם כן שוכנעה הרשות השיפוטית כי התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מכלל זה.⁸
21. איננו סבורים כי יש מקום להתערב בהחלטת בית הדין האזרחי לפסוק, בהתאם לכלל, הפרשי הצמדה וריבית מהראשון לחודש שלאחר סיום העבודה. מAMILA היה על המערערת לשמור על ראיותיה לפחות עד ליום תקופת ההתיישנות, והעיקר – הפרשי הצמדה וריבית אינם "עונש", וכאמור נועד לשקף את ערך הכספי ואת שווי השימוש בו במהלך במהלך סכומים להם היו זכאים המשיבים נמצאו בידי המערערת. עיקוב בהגשת התביעה אינו מצדיק, לכשעצמו, אי פסיקת ריבית.⁹ זאת ועוד. בכלל, בגין הפרשי שכר זכאי העובד להפרשי הצמدة וריבית מהמועד לתשלום השכר ולא ממועד סיום קשר העבודה, כך שבפסקת בית הדין האזרחי יש הפחתה של הפרשי הצמדה וריבית.
22. לאור האמור, ערעור המערערת כנגד פסיקת הפרשי הצמדה וריבית כאמור בפסק דיןו של בית הדין האזרחי – נדחה.

⁸ ראו לאחרונה: ע"ע (ארצى) (ארצى) 12-10-9545 הדניה טיב – מועצה מקומית דיר חנא, (28.7.14) והאסמכתאות שם.

⁹ ע"ע (ארצى) ע" (ארצى) 1454/01 אבו-דרהם משה – מבטחים בע"מ, (12.12.02).

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

קיזוז חלף הודעה מוקדמת

23. בית הדין הארצי דחה את טענת המערערת כי יש לקזז לגבי כל משיב מכל סכום שיגיע לו פיצוי בגין אי מתן הודעה מוקדמת להhaftפות. בין היתר, קבע בית הדין הארצי כי בנסיבות בהן העסקו המשיבים בשכר הנמוך משכר המינימום לא היה עליהם חובה ליתן הודעה מוקדמת להhaftפות.

24. סעיף 10 לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהhaftפות, תשס"א – 2001, קובע כי לא תחול על עובד החובה ליתן הודעה מוקדמת במקרים בהם מתקיימות **"נסיבות מיוחדות שעקב קיומן אין צורך ממן כי יעבד בתקופה הודעה מוקדמת הקבוע בחוק זה"**. יושם אל לב כי הפטור ממתן הודעה מוקדמת אינו מוגבל בהכרח למצבים בהם העובד מתפטר בנסיבות המצוות בפיצויי פיטורים, כגון **נסיבות הבאים בגדרו של סעיף 11 (א) לחוק פיצויי פיטורים. לפיכך, יתכנו מקרים בהן ההhaftפות אינה מזכה בפיצויי פיטורים, אך תקיימו בהם נסיבות מיוחדות בהן אין צורך מהעובד לעבוד בתקופה הודעה מוקדמת.** הכוונה, למשל, במקרים בהן חובת העובד לעבוד שלובה ומותנית בקיומה של חובה מצד המעסיק, כך שבഫירת האחראונה משוחרר העובד מהחובה הראשונה. כך ארע במקרה שלפנינו. בדיון פסק בית הדין הארצי כי משחوعסקו המשיבים בשכר נמוך משמעותית משכר המינימום, התקיימו נסיבות מיוחדות בהן אין צורך מהמשיבים להמשיך ולעבוד. לפיכך, המשיבים היו פטורים מהחובה ליתן הודעה מוקדמת להhaftפות.

25. לאור האמור, ערכו המערערת **בגדי דין** טענה **לקיזוז חלף הודעה מוקדמת – נדחה**.

הסיכוםים המגיעים למשיבים 5 ו- 6

26. המערערת טענה כי הסכומים שנפקקו למשיבים 5 ו- 6 עלולים על המתחייב מתקופת בעודתם זו את בשל שגגה שנפללה בקביעת משך התקופה בחודשים. במהלך הדיון בערוור הייתה הסכמה כי הצד עם המערערת בטענה זו. במהלך הדיון לפניו הוסכם כי הסכומים שיש לפ███ למשיבים 5 ו- 6 הם אלה שחויבו על ידי ב"כ המשיבים ופורטו בסעיפים 58 ו- 59 לסייעם הטענות מטעם המערערים

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 12-02-30021

שכנגד, וזאת בכפוף לטענת המערערת לעניין העדר זכאות כלל המשיבים לפיצויי פיטוריים ולטענה כי המשיב 5 שלא השלים שנת עבודה אינו זכאי לדמי הבראה.

27. לעניין פיצויי הפיטוריים כבר התייחסנו, ומשכך משיבים 5 ו- 6, כמו גם יתר המשיבים, אינם זכאים לפיצויי פיטוריים. אשר לדמי הבראה למשיב 5 – משלא השלים שנת עבודה הוא אינו זכאי לדמי הבראה.

28. אשר על כן, **עדעור המערערת באשר לסכומים שנפסקו למשיבים 5 ו- 6 מתකבל בעיקרו של דבר** ותחת הסכומים שחויבה המערערת לשלם להם על פי פסק דיןו של בית הדין האזרחי, יבואו הסכומים הבאים:

משיב	שם	הפרשי מינימום	שכר	תשולם קייז	דמי הבראה	פיקציוני בגין אי ביצוע הפרשות לקרן חיסכון
5	שריף ייביך	19,120	1,584	0	1,525	לקראן חיסכון
6	קירובייך אוסמן	31,763	1,584	2,161	2,029	

לסכומים שנפסקו לזכות משיב 5 יוספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום ; 1.10.2003

לסכומים שנפסקו לזכות משיב 6 יוספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום . 1.2.2004

הוצאות משפט

29. בית הדין האזרחי חיב את המערערת לשלם למשיבים הוצאות משפט בסך של 20,000 ₪. המשיבים טענו, במסגרת הערעור שכנגד, כי רק הוצאות ההגעה לישראל לממן עדות הסתכמו בכ- 12,000 ₪ מה שモתויר סך של כ- 8,000 ₪ עבור ניהול ההליך שהיה קשה וארוך.

30. המערערת מצידה טענה כי המשיבים תרמו מצדם להתמכות ההליך ואף הפניה להחלטת בית הדין האזרחי בדיון מיום 28.2.10.

31. לאחר שקלנו את טענות הצדדים נחה דעתינו כי דין הערעור שכנגד של המשיבים בסוגיה זו להדחות. בכלל ערכאת ערעור אינה נהגת להתערב בפסקת הוצאות

בית הדין הארץ לעובדה

ע"ע 12-02-30021

משפט על ידי הערכאה הדינית, אשר מביאה בחשבון את כלל הנזונים, לרבות התנהלות בעלי הדין בהליך. לא מצאנו כי במקרה זה יש הצדקה לסתות מכלל זה. נזכיר כי במסגרת אותו הליך נמחקה תביעתם של שני תובעים נוספים תוך שבית הדין מדגיש כי בסוף ההליך, בעת פסיקת הטענות, יובא הדבר בחשבון.

לאור האמור, **הערעור שכנגד שהגיבו המשיבים בסוגיות הוצאות המשפט שנספקו להם – נדחה.**

סוף דבר

עליה מן המקובל כי **ערעור המערערת מתקבל בחלוקת**: מבוטל חיובה לשלם למשיבים **פיקוח פיטורים**; תחת הסכומים שחויבה המערערת בפסק דין של בית הדין האזרחי לשלם למשיבים 5 ו- 6 יבואו הסכומים האמורים בסעיף 28 לעיל. ערעורה בנושאים האחרים נדחה.

.**הערעור שכנגד שהגיבו המשיבים נדחה.**

.**לאור התוצאה החלטנו שלא לעשות צו להוצאות בערעור.**

ניתן היום, ט"ז כסלו תשע"ה (08 דצמבר 2014) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

סיגל דודוב-מוטולה,
שופטת

אלון אITCH,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר שלמה חבוש,
נציג ציבור (מעסיקים)

מר שלום חבוש,
נציג ציבור (עובדים)